

Sygn. akt *IV Ka 174/13*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodnicząca: SSO Beata Marzec

Protokolant: Aneta Maziarek

po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2013 r.

sprawy **J. K.**

obwinionej z art. 124 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinioną

od wyroku Sądu Rejonowego w Goleniowie

z dnia 5 grudnia 2012 r. sygn. akt II W 587/11

I. uchyla zaskarżony wyrok i przyjmując, iż wartość szkody wynosiła 270,60 (dwieście siedemdziesiąt i 60/100) złotych, postępowanie przeciwko obwinionej o wykroczenie z art. 124 § 1 kw na podstawie art. 5 § 1 pkt 9 kpow umarza,

II. kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IV Ka 174/13

UZASADNIENIE

J. K. została obwiniona o to, że w dniu 16 kwietnia 2011 r. o godz. 19.00 w miejscowości D.gm. M., na klatce schodowej pod nr 52b, umyślnie uszkodziła aparat fotograficzny (...) o łącznej wartości strat 250zł na szkodę A. B.

Sąd Rejonowy w Goleniowie wyrokiem z dnia 5 grudnia 2012 r. sygn. akt 587/11 uznał obwinioną J. K. za sprawcę zarzucanego jej czynu ustalając wartość szkody na kwotę 270,60 zł i na podstawie art. 5 § 1 pkt 9 kpow postępowanie o ten czyn umorzył. Na podstawie art. 118 § 2 kpow kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Apelację wprost od powyższego wyroku wywiodła obwiniona. Zaskarżyła ona wyrok w całości oświadczając, że jest niewinna bo nie popełniła żadnego wykroczenia, a tym bardziej przestępstwa. Obwiniona zakwestionowała wycenę uszkodzeń aparatu jako zawyżoną i sporządzoną nierzetelnie domagając się ponownej opinii, nie zgodziła się z ustalonym zakresem uszkodzeń aparatu, podniosła fakt złożenia aparatu do akt sprawy dopiero po upływie roku od dnia zdarzenia, podważyła autentyczność zapisu wideo będącego dowodem w sprawie oraz zarzuciła udostępnienie do wglądu akt sprawy pokrzywdzonej,

Obwiniona wniosła o uniewinnienie jej od zarzucanego jej czynu, ewentualnie o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz powołanie biegłego do sporządzenia wyceny naprawy uszkodzonego aparatu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionej okazała się o tyle skuteczna, o ile doprowadziła do uchylenia zaskarżonego wyroku i umorzenia postępowania po przyjęciu za Sądem Rejonowym, że wartość szkody wynosi 270,60 zł.

W rozpatrywanej sprawie J. K. we wniosku o ukaranie obwiniono o to, że umyślnie uszkodziła aparat fotograficzny (...) powodując szkody o wartości 250 zł. Sąd Rejonowy po przeprowadzeniu postępowania dowodowego wydał wyrok, którym uznał obwinioną J. K. za sprawcę zarzucanego jej czynu i ustalając wartość szkody na kwotę 270,60 zł, na podstawie art. 5 § 1 pkt 9 kpw postępowanie o ten czyn umorzył. W uzasadnieniu swego wyroku Sąd wskazał, że „według wyceny z Zakładu (...) w S., koszt naprawy wynosi 270,60 zł, na co składają się koszty części, robocizny i należny podatek VAT.”

Ustalenie to dotyczące wartości szkody stało się przedmiotem zarzutów postawionych w apelacji obwinionej, kwestionującej wycenę jako zawyżoną i nierzetelną, wymagającą opinii biegłego sądowego.

Wbrew stanowisku apelującej, Sąd merytorycznie właściwy w sposób uprawniony i dopuszczony przepisami kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia ustalił wartość szkody na podstawie wyceny uzyskanej od K. Serwis w S., słusznie nie znajdując przesłanek przemawiających za zakwestionowaniem sporządzonego przez niniejszy serwis kosztorysu. Wiarygodność tego dowodu wzmaga dodatkowo notatka sporządzona przez firmę (...) (k. 7), wedle której koszt naprawy aparatu przewyższa wartość urządzenia, które w momencie zakupu (w 2010 roku) jak podaje pokrzywdzona kosztowało 390 zł.

Chociaż firma (...) w S. nie posiada statusu biegłego sądowego, jednakże w związku z pełnioną przez nią działalnością polegającą na naprawie sprzętu fotograficznego w sposób ciągły i zorganizowany należy uznać, że posiada niezbędną wiedzę w kwestii zarówno koniecznego zakresu napraw jak i przede wszystkim ich kosztu. Zgodnie z art. 195 kpk w zw. z art. 42 § 1 kpw czynności należące do zakresu pracy biegłego może pełnić każdy, kto ma odpowiednią wiedzę i bez względu na to, czy został wpisany na listę biegłych przez prezesa sądu okręgowego. Istotne jest, aby osoba powołana do sporządzenia opinii dysponowała możliwie najwyższymi kwalifikacjami w danej dziedzinie, a w stosunku do pracownika K. Serwis nie istnieje zasadne przypuszczenie, aby takich kwalifikacji nie posiadał, a Sąd I instancji postanowieniem wydanym na rozprawie dnia 2 marca 2012 r. dopuścił dowód z opinii zakładu zajmującego się naprawą aparatów fotograficznych. Apelująca sugerując możliwość stronniczości osób zatrudnionych w K. Serwis w S., w żaden sposób okoliczności tej nawet nie uprawdopodobniła

Należy przy tym zauważyć, że przepisy kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia nie nakładają na sąd obowiązku ustalania wartości szkody każdorazowo w oparciu o opinię biegłych, często za wystarczające przyjmuje się zeznania pokrzywdzonych i podawaną przez nich wartość szkody o ile nie budzi ona zastrzeżeń w świetle zasad wiedzy i doświadczenia życiowego.

Nie mając zatem podstaw do podważenia ustaleń Sądu I instancji, co do wartości szkody, Sąd Okręgowy zaakceptował je i nie przychylił się w tym zakresie do apelacji obwinionej, która się z nimi nie zgadzała.

Niemożliwe było jednak zaaprobowanie wyroku Sądu Rejonowego w części, w której uznano nim obwinioną za „sprawcę zarzucanego jej czynu”, a w pisemnym uzasadnieniu poczyniono odpowiadające temu ustalenia i oceniono materiał dowodowy pod kątem sprawstwa i winy J. K., skoro jednocześnie tymże wyrokiem umorzono postępowanie na podstawie art. 5 § 1 pkt 9 kpw gdyż, jak wskazano w uzasadnieniu, przyjęto, że czyn stanowi przestępstwo z art. 288 § 1 kk i brak jest skargi uprawnionego oskarżyciela.

O ile nie budzi zastrzeżeń prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego w przedmiocie umorzenia postępowania na podstawie art. 5 § 1 pkt 9 kpw, o tyle jednoczesne uznanie sprawstwa obwinionej, co do zarzucanego jej czynu (a więc wykroczenia) było niedopuszczalne i czyni orzeczenie to wewnątrznie sprzecznym. Skoro zachodzi ujemna przesłanka procesowa to po myśli art. 62 § 1 i 2 kpw w zb. z art. 5 § 1 pkt 9 kpw wydanie wyroku „skazująco-umarzającego” jest niedopuszczalne. Na takim samym stanowisku stanął Sąd Najwyższy stwierdzając, że „obowiązujące przepisy postępowania nie przewidują takiej postaci wyroku, aby w odniesieniu do określonego czynu jednocześnie uznawał on winę i umarzał postępowanie” (wyrok SN z dnia 1 marca 1972 r. III KR 246/71). Ustalenie sprawstwa i winy J. K. w zakresie zarzucanego jej czynu było więc niedopuszczalne skoro wedle ustaleń Sądu Rejonowego czyn ten stanowi przestępstwo z art. 288 § 1 kk, a brak jest skargi podmiotu uprawnionego do jej wniesienia.

Odnoszenie się do tej części apelacji, w której obwiniona kwestionuje przypisanie jej sprawstwa zarzuconego czynu staje się bezprzedmiotowe i zbędne skoro Sąd Okręgowy w tym zakresie (uznania sprawstwa obwinionej) wyrok Sądu I instancji uchylił.

Na podstawie art. 632 pkt 2 kpk kosztami postępowania odwoławczego należało obciążyć Skarb Państwa.